

Universitätsbibliothek Paderborn

**Instrvctio R.P. Ignatii Balsamonis Societatis Iesu,
Theologi. De Perfectione Religiosa, Et De Vera Recte
Orandi & meditandi methodo**

Balsamo, Ignazio

Coloniæ Agrippinæ, 1612

Cap. 2. Oratio, & meditatio quid, & quæ illius species.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48888](#)

ORATIO ET MEDITATIO

quid: & quæ illius species.

CAP. II.

ORATI O tres diuersas habet significaciones, quarum secunda huic loco videtur esse magis propria. Nonnunquam enim accipitur pro petitione; quomodo eam S. Ioannes Damascen. lib. 3. de fide cap. 24. usurpauit, hoc pæcto illam definiens: *Oratio est petitio decentium à Deo.* Aliquando pro colloquio animæ cum Deo, siue aliquid ab eo postulantis, siue gratias agentis, siue aliud aliquid cum eo conferentis: quam significationem S. Ioannes Chrysostomus respexit, quando illam Homil. 10. in Genes. ita describit. *Oratio est colloquium cum Deo.*

SI G N I F I C A T quandoque generacim omnes intrinsecos actus intelligentiæ, voluntatis, aliarumque animæ potentiarum, quando ad Deum atque superna diriguntur. Quos sensu

Iensu accepisse videtur eam paulò ante citatus S. Ioannes Damasce-nus, quando eodem in loco eam ita definit. *Oratio est ascensus mentis in Deum.*

In hac autem significatione si v-surpetur, meditatio, contemplatio, Dei laus, gratiarum actio, petitio, obsecratio, oblatio, missio, protestatio, sui ipsius accusatio, fletus, examen conscientiae, admiratio, aliæque similes actiones, sunt orationis species: adeoque meditari, contemplari, gratias agere, offerre, conscientiam examinare, nihil aliud est quam orare: quin & spiritualem libellum ad deuotionem excitandam legere, idem erit atque orationi vacare. Etenim quādo quis lectio-ni hunc in finem incumbit, Deus homini loquitur, quemadmodum orādo, homo loquitur Deo. Atque id S. Bernardū (*lib. de scala claustralium*) permouisse videtur, ut lectionem spiritualem inter orationis partes recenseret.

M 2-

MEDITARI nihil aliud est, quā diligenter & attentē secum expendere ac reuoluere rem proposītam, in finem orandi, vel cum Deo colloquendi. Idque propterea adiunge, quod mysteriorum fidei atq; aliarum rerum diligens consideratio, ut pro cathedra populo explicetur, aut aliis finis habeatur, non sit orationis aut meditationis nomine nuncupanda. Est autem meditatio hæc siue consideratio actus intellectus, è quo immediate oritur actus voluntatis. Nam homo bonum vel malum aliquod liquidò cognoscens, ad vnius amorem, alterius verò execrationem facillimè promouetur.

Psal. 38.

Vnde regius Propheta Dauid ait: *In meditatione mea ex ardebet ignis.* Atque propterea oratio & meditatio ut plurimū ita inter se se coniuncta & connexa sunt, ut una sine altera vix tractari atque explicari queat.

CONTEMPLATIO est excellēs quædam & affectuum plena meditatio sine discursu & labore fluens, dum anima Deo, per notitiam atque amo-

amorem perfectum copulata est: in eoque delectatur: non aliter atque eum aliquis imaginem elegantissimā fixis luminibus intuetur, siue oculorum in hanc vel illam partem inflexione, ob summam quam ex eius aspectu percipit voluptatem.

L A V S D E I e s t , Deum ob virtutes atque perfectiones illi inhærentes prædicare.

Gratiarum actio e s t , eidem pro beneficijs acceptis gratum se probare.

Petitio e s t , aliquid à Deo, nulla adhibita obsecratione postulare.

Obsecratio, e s t petere aliquid ab eo, interposita re aliqua sacra ipsi gratissima, cuius intuitu ad largiendum quod perimus, infleti queat. vt si rogamus eum per sanguinem & vulnera dilectissimi filij sui.

Oblatio e s t , offerre ipsi animā, corpus, actiones nostras, aut alia similia.

Examen conscientiae, e s t peccata sua coram Deo commemorare, eorum-

90 INSTRUCTIO

rumque veniam ab illo precari, & emendationem polliceri.

Admiratio est excellens orationis actus, quando anima in contemplatione constituta, diuinam sapientiam, bonitatem, potentiam, aliaque Dei opera vehementer admiratur & obstupecit, quam excipiunt ut plurimum inflammati affectus & exclamationes; nonnunquam raptus & extases.

Eceterum si oratio propriè accipiatur in secunda significatione, tres sunt illius species, *mentalis*, *vocalis* & *mixta*: cuius partitionis hæc ratio reddi potest: quod homo tripliciter cum Deo agere, & colloqui valeat, corde, ore, atque utroque simul, atque ideo ne cessè sit triplicem orationem constituere.

Oratio mentalis est, cum anima Deo intrinsecus loquitur, sine verbi alicuius prolatione, & labiorum motatione: hæc est vera oratio, diuinæ maiestati præ cæteris maximope-

re

rè placens, de qua Christus Seruator noster ad mulierem Samaritanam ait. Deus spiritus est, & eos qui adorant Ioan. 4, cum, in spiritu & veritate oportet adorare.

Oratio vocalis ea est, cum ore, verba orationis concipiuntur & recitantur. Vbi nihilominus notandum est, oportere illam quoque ex corde procedere, id est, verba quæ recitantur, mente reuoluenda & tractanda esse: aut certè ut minimum, orandi intentionem adesse oportere. Etenim si quis ore tantummodo preceretur, nulla adhibita attentione siue consideratione, nec debita utatur diligentia in distractionibus & euagationibus mentis reprimendis, ille non orationi vocali incubuisse censendus erit, sed contra enormi se peccato constrinxisse. Quod peccatum Deus populo suo apud Esaiam acri oratione his verbis improperat. *Populus hic labijs me honorat, Cor autem eorum longè est à me.* *Isai. 29.* *Matt. 15.*

Itaque

Itaque oratio hæc nō ideo appellatur vocalis, quod ore tantummodo proferatur, sed ut à mētali distinguatur, quæ cum sola mente fiat, vocalis ad mentis intentionem verba quoque adjicit.

Oratio mixta, id est, ex vocali & mentali composita, ea est, quando orans, partim corde, partim ore Deum precatur, ac proinde oratio mixta appellanda non est, quando quis uno eodemq; tempore spiritu & verbis cōceptis simul orat, reuoluendo secū ea quæ dicit, (vti nonnulli existimant:) ea etenim est vocalis oratio: sed mixtæ nomine ea tantum nuncupanda venit, quando post orationem spiritu & mente tantum conceptam precem, aliquam vocalem orās subiungit.

RECTE